

SCÉNA V.

Willardova laboratoř. Willard vpochoduje na jeviště, roztržitě se zastaví uprostřed scény, jako by nad něčím přemýšlel. Upře znepokojený pohled do diváků. Pak si rázně jde sednout za stůl. Vytahuje ze zásuvky zkumavky, velice opatrně nalije obsah jedné do druhé. Významně s ní zakrouží, pak ji okošťuje. Konstatuje, že chuť není špatná, opatrně se snaží nalít víc. Do místnosti vpadnou detektivové, rázně napochodují vlevo dopředu (René víc vpravo), odhodlaně se zamračí na diváky, unisono se otočí a postaví se každý z jedné strany stolu. Založí ruce na prsou a mračí se do prostoru.

RD (*přísně, úsečně*): Nazdar Willarde.

AT (*přísně, úsečně*): Nazdar Willarde.

W (*detektivů si doposud nevšímal, hleděl si svých zkumavek; nevšímal si jich stále, jen žoviálně pronese*): Nazdar Willarde.

RD (*mimochodem, jako by nic, ledabyly si čistí nehty*): Šli jsme náhodou kolem, tak jsme si řekli, že zaskočíme na kus řeči.

AT (*stejně ledabyly*): A při té příležitosti bychom ti rádi položili pár otázek.

W (*blahosklonně, pořád u zkumavek*): Děkuji, nechci.

AT (*téměř starostlivě, jako mafián*): Willarde, spolupracuj, nezapomeň, že víme, kde bydlíš ... (*vyjme Willardovi z rukou zkumavku, Willard to sleduje poněkud plačtivě, jako by mu sebrali hračku, zároveň je tím překvapen*) To by mě zajímalo, jestli máš na tuhle zkumavku povolení? Jejda! (*záměrně ji upustí, „jejda“ říká ironicky divákům*)

RD (*předstírá, že jej kárá, stále blahosklonným tónem*): Ale no tak, Alane, tady Willard je můj starý přítel. Vždycky jsme se nějak domluvili, že? Nechceš přece, aby tvého psa (*z hlasu se mu náhle vytratí blahosklonnost, „neplavce“ vyslovuje velmi zřetelně divákům*) -neplavce (*konec repliky na něj vyhrkne již rychle a nepokrytě výhrůžně, s vraždou v očích*) přejela moje jachta.

W (*nervózně vstává ze židle, dívá se z jednoho na druhého*): O co vám jde?

AT (*obchodnickým tónem*): Jak jsem řekl, jen pár nevinných otázek. A když tím testem projdeš, nic se ti nestane.

W (*podezřívavě*): Jakým testem?

AT (*zeširoka*): Zatím jsem ho nepojmenoval. (*s postupem repliky čím dál rozněžněleji, „můj test“ stejně něžně jako „můj stroj“*) Říkám mu prostě *Můj test*.

RD (*spekulativně*): Je to něco jako detektor lži.

AT (*spekulativně*): Něco jako í-kvé test. S tím rozdílem, že ti na konci neřekneme, jak vysokou inteligenci máš ...

RD (*elegantně jej doplní*): ... nýbrž jestli máš vůbec nějakou.

W (*dramaticky, dívá se z jednoho na druhého, „elektrické šoky“ vyslovuje velice zřetelně, až masochisticky*): Budete mi při tom dávat elektrické šoky? (*v napětí zůstane civět na Reného*)

oba: (*podívají se na sebe, pak zpátky do prostoru, unisono*) Ne.

W: (*napětí z něj náhle spadne, pokrčí rameny, jako by o nic nešlo*) Tak to by snad šlo. (*jde si sednout na křeslo, René se na něj káravě dívá, Alan si poodstoupí víc vlevo, vytahuje deníček a propisku, dělá si poznámky*)

AT (*do deníčku*): Jak se cítíš?

W (*hloubavě*): Mám rýmu, takže moc ne. (*zůstane zamračeně civět do země*)

AT: (*po každé odpovědi si udělá poznámku, pátravě*) Hraješ kriket?

W (*pořád zraky do země, rozesmutněle*): Mám rýmu. (*podívá se na Alana, s nově nalezeným vědeckým zápallem se jej zeptá*) Co je to kriket?

RD (*netrpělivě, výhrůžně, pomalu*): To je taková hra, při které se mlátí palicí. Tak si dávej pozor!

W (*překvapeně*): Palicí?

AT (*odbude to jako marginalitu, stále se dívá do deníčku*): Palice je obvyklé sportovní náčiní.

W (*nadšeně*): Takže vy jste sportovci?

RD (*změní pózu, založí ruce, sebevědomě do diváků*): Přirozeně.

AT (*zvedne zraky od deníčku*): Já nikoli, preferuji alkohol.

W (*psychlogy-style, zaujatě, připraven poslouchat*): Pověz mi něco o tvých problémech s alkoholem.

AT (*postupuje si víc doleva, schovává deníček a propisku v kapse, melancholicky*): No začal jsem pít až na vysoké škole ...

RD (*zneklidněně se dívá hned na Willarda, hned na Alana, situace se poněkud vymkla z rukou*): Tak moment!

AT (*melancholicky, vytahuje placatku z náprsí kapsy*): ... nejdřív dvě tři piva na dobrou noc ...

RD (*rázně zakročí, surově Alanovi trhá placatku z rukou a schovává ji do kapsy, zůstává stát na levé straně*): Co se to tady děje? Kdo koho zkoumá?

AT (*smutně dokončí, zatímco René vyhrožuje Alanovi, vytahuje z jiné kapsy jinou placatku a napojí se*): Promiň.

RD (*otočí se zpět k Willardovi, definitivně*): Willarde, odpovídej jasně a stručně, jinak to budu brát jako vykrucování ...

RD (*vytahuje svou zbraň*): ... a v zájmu Švédska tě zastřelím.

W (*zoufale nechápe*): Proč?

RD (*přísně, rázně, zvýšeným hlasem*): Protože vždy, když mám volit mezi blondátou aristokratkou a plešatým podivínem, volím krásu a lásku. Je ti to jasné?!

W (*nerozumí, s „plešatým“ si sáhne na svou bujnou kštici*): Cos myslel tím plešatým podivínem?

AT: (*bere si RD stranou, René se jen neochotně loučí s výhrůžnou pozicí, alespoň zrakem stále hrozí Willardovi*) Všiml sis toho?

RD (*vrhá na Willarda krhavý pohled*): Ano, je to stejný magor jako ty.

AT (*znepokojeně vysvětluje*): On nám neodpovídá, jen používá obecné fráze a otázky, do kterých vkládá naše slova.

RD: (*krátce pohlédne na Alana, pak pohybem natažené paže odzdola nahoru namíří na Willarda*) Tak to bylo rychlý.

AT (*sklopí mu paži zase dolů*): Počkej. Dej mu ještě šanci, vzpomeň si na Kevina.

RD: (*sleduje Willarda jak šílenec, už by ho nejraději zabil*)

AT (*akademicky, vytahuje přitom deníček*): Willarde, když už jsme u toho sportu, jaký je tvůj nejoblíbenější švédský sportovec?

W (*zeširoka*): Sportovec?

RD: (*znovu stejným pohybem zamíří, Alan ho stejným pohybem zastaví*)

AT: Ano.

W (*bez diskuze*): Alfréd Nobel.

AT (*udělá krok stranou, zahledí se zamýšleně kamsi*): Zajímavé.

W (*podívá se na něj*): Proč?

AT (*zpytavě*): Kterou světovou válku máš radši?

W (*vesele rozhodí ruce*): Obě.

AT (*smečuje*): Představ si, že jsi na večírku, když v tom se ozve střelba, co uděláš?

W (*vítězoslavně, rozkošnický*): Dokouřím.

AT (*sklízí deníček*): Tak to mi stačí.

RD: (*míří na W, přes rameno k Alanovi jak hyena*) Tak jak?

AT (*zaujme filosofickou polohu, mluví akademicky do prostoru*): Je divný ...

RD (*nekompromisně*): ... taky bych řekl. (*otočí zraky na Willarda, obě slova štěkne a zřetelně je oddělí*) Sbohem, zrúdo! (*vystřelí, Willard i Alan sebou trhnou*)

AT (*zděšeně*): Proboha!

W (*zděšeně*): Proboha!

RD (*zděšeně*): Proboha ... (*podívá se do diváků a nevěřicně dodá*) minul jsem!

W (*několikrát se ošije, nenalézá slov, pak na Reného zařve*): Přeskočilo ti? Vždyť jsi mne mohl zranit.

AT (*výrazně vyčítavě, stylem „a s Tebou mám jako pracovat?!“*): Co blázníš?

RD (*obrátí se k němu čelem a afektovaně na něj ječí*): Jak „blázníš“? Řekl jsi, že je divný, odpovídá jak úplný magor, ergo je zombie a já zachraňuji švédskou monarchii.

W (*afektovaně*): Cože?! Copak nemáš rozum?

RD (*ted' se otočí čelem k Willardovi, afekt ho neopouští*): Já?!

W (*nadává mu, nadzvedává se ze židle, ale nevstává*): Ano, ty. Tys mě neposlouchal, když jsem ti tady vyprávěl o zombiích?

RD (*obrací se čelem k divákům, klopí zraky k pistoli, kterou čistí*): Slyšel.

W (*pořád vztekle, domáhá se odpovědi*): Tak proč po mě střílíš?

AT (*nadhodí jako odvážnou variantu odpovědi*): Protože jsi neprošel testem. (*nechá Willarda dořít repliku a pak vytahuje deníček, ve kterém zuřivě listuje*)

W (*nevěřicně, napůl vstává ze židle*): To jako že jsem správně neodpověděl na ty vaše otázky?

RD (*schovává zbraň a zaujímá prezíravou pozici, stále ale více mrzutě než arogantně*): Ano, sám jsem jednu vymyslel.

W (*pořád tomu nevěří*): Takže za to, že jsem odpověděl jinak, než jste čekali, si zasloužím smrt?

RD (*odsekává*): Jistě. Jsi zombie, nezapírej!

W (*dívá se na ně jak na debily, zase se plně noří do křesla*): A kdo z vás tenhle nesmysl vymyslel, co? Kdybych byl filozofická zombie, tak přece odpovídám normálně!

RD (*podrážděně*): Pěkná klička. Zombie by odpovídala normálně, ale protože ty jsi normálně neodpovídal, tak zombie nejsi ... (*přísně se na něho podívá, rozčileně*) ale na mě neplatí.

AT (*přistupuje k Renému, pořád se dívá do deníčku, chytá jej za rameno, jako kdyby jej chtěl odtáhnout stranou, ale nikam se nehýbou*): Počkej René, už jsem pochopil, v čem je problém.

W (*ironicky, s pohledem na nebesa*): Brzo!

AT (*omluvně pohlédne Renému do očí*): Můj test nefunguje.

RD (*afektovaně*): Cože?! Jak? ... (*zarazí se, podívá se na Willarda, pak na Alana, pak zcela změní postoj a dívá se do diváků, rozčileně ironizuje*) ... to bylo pořád řečí, zabils nevinného Švéda, protože byl nemluvný, bla bla bla ... (*přísně pohlédne na Alana*)... a teď jsem kvůli tobě málem zastřelil kamaráda Willarda ... (*neobratně dokončí s pohledem trucovitě stočeným k zemi, už s nima nehraje*) ... který mluví.

AT (*Alan mezitím provinile popojde stranou vlevo, omluvně pípne směrem k Willardovi*): Ta zkumavka mě mrzí.

W (*revmaticky vstává, rozebírá zajímavý problém, jde si stoupnout zprava vedle Reného*): Na druhou stranu, on to není úplně hloupý nápad.

RD (*afektovaně vytahuje zbraň, dívá se z jednoho na druhého*): Tak já už tomu nerozumím, mám tě teda zastřelit nebo ne?

W (*nenechá se vyvést z míry, dokončuje*): Jenom sis vybral špatnou vlastnost.

AT (*analyzuje se*): Nedošlo mi to. Filozofická zombie mým testem prostě projít musí. Její chování je normální... (*podívá se s replikou na Willarda, dívají se na sebe a komunikují spolu, jako kdyby mezi nimi René vůbec nebyl*)

W (*spokojeně doplní jeho úvahu*): ...poněvadž jinak to prostě není zombie.

RD (*neví moc, která bije, schovává zbraň, doufá, že se neprovalí, že tomu nerozumí*): Aha! Teda žes na to ale nepřišel dřív.

W (*jako profesor, když chce pomoci u zkoušky tápajícím*): A to, že někdo na ty tvoje otázky odpovídá řekněme svérázně ...

AT (*doplňuje jej*): ... znamená jen tolik, že ten někdo je například blázen ...

RD (*už ho absurdnost situace trochu baví, ukazuje prstem několikrát z jednoho na druhého a fluentně doplní*): ... jako vy dva ...

W (*doplní, jako by René býval byl nic neřekl*): ... ale rozhodně ne filozofická zombie.

AT (*zamyšleně kýve hlavou, situaci zpracoval, omluvně*): Ještě jednou promiň.

RD (*náhle mu něco docvakne, dramatickým gestem ruky si získá pozornost obou stran a vrhne významný pohled do diváků*): To by ovšem vysvětlovalo jednu zásadní věc.

AT (*pátravě*): Kterou?

RD (*dramaticky*): Jak je možné, že já (*ostrostřelec vloží s velkým důrazem*) ostrostřelec jsem minul. (*pokračuje konverzačněji směrem k Alanovi*) Asi jsem nějak podvědomě věděl, že ten tvůj test je nesmysl a nechtěl jsem kamaráda Willarda zranit ... (*trapně sklopí zrak*) ... smrtelně ... (*Willard mezitím mávne rukou, Reného postřeh považuje za imbecilní, popojde si víc vpravo*)

AT (*těž nad Reného výstupem mávne rukou, snaží se vrátit k debatě*): Willarde, cos to předtím říkal o špatných vlastnostech?

W (*zůstává vpravo, vysvětluje divákům*): Říkal jsem, že se tvůj test nesoustředí na tu správnou věc. Každá zombie má slabé místo ... (*samolibě doplní*) a já jsem ho právě našel!

RD: (*zvedne svůj rozčilený zrak, chladně*) No tak sláva, sem sním.

W (*žoviálně*): Jak se daří dětem?

RD (*utrhne se na něj*): Nelaškuj se mnou, Willarde!

W (*rozjímavě, přistoupí zpátky k Renému*): Inu ... každá zombie má Achillovu patu ...

RD (*moc nechápe, tupě*): Takže mám mířit na nohy? Zezadu a dolů?

AT (*se zoufalou prosbou mu zatřese ramenem*): Nech ho mluvit, prosím tě.

W (*poučuje*): Zombie nemá vědomí, souhlasíte? A když nemá vědomí, nedokáže správně používat některá slova.

RD (*náhle ho to trkne, s dětinskou radostí*): Francouzské číslovky!

W (*zchladí ho*): Ne ...

RD (*stejně dětinsky*): Francouzská přivlastňovací zájmena!

W (*rozčileněji*): Ne ...

RD: (*pochybovačně kroutí hlavou, dá ruce do kapes*) Tak to teda už nevím ...

W (*pokračuje v přednášení*): Každá filozofická zombie musí mít vážné problémy se slovy, která označují ... (*dramatická pauza*) vědomé stavy. Zombie prostě nedokáže správně používat slova jako „snít“, „milovat“, „chtít“,

RD (*plynule naváže, pořád sklopené zraky, s nostalgickým úsměvem*): „bažit“, „líbat“, „šahat“, „šmátrat“, (*zvedne zraky, prožívá*) „mlsně se olizovat“, (*zavře oči, osahá si bradavky*) „svlékat“ ... (*otevře oči, světácky založí ruce na prsou*) jó, to znám.

W (*znehuceně pozoroval Reného vystoupení, ledově*): Víceméně.

AT (*už delší dobu nad tím přemýšlel, pokračuje ve věčné debatě*): Já to nechápu. Proč by měla mít zrovna tyhle problémy?

W (*vysvětluje mu, zase mluví přes Reného*): No ... když nemají vnitřní život, tak neví, o jakých stavech tahle slova vlastně hovoří.

AT (*heuréká*): Ahá! Bez vědomých stavů ...

W (*doplní, pak si jde spokojeně stoupnout víc vpravo*): ... nedokáží určit správná pravidla, jak a kdy se tahle slova používají.

RD: ... eee ... (*kroutí hlavou z jednoho na druhého*)

AT (*netrpělivě mu to shrne ve verzi pro blbé*): Když neví, o čem mluví, nemohou mluvit správně.

RD (*náhle jej to napadne!*): Takhle je to! ... (*změní pózu, podívá se mimochodem na své nehty, akademicky*) tak mě napadá, patří do těch stavů, se kterými bude mít filozofická zombie problémy i lítost?

W (*s pokrčením ramen připustí*): Patrně ano.

RD (*vychytrale, se samolibým úsměvem*): I lítost nad nešťastně zesnulým pouze švédsky mluvícím ... osobou?

AT (*došlo mu to, obdivně*): Už chápu, kam tím míříš.

RD (*pobaveně s Alanem diskutuje, paroduje Kristýnina gesta*): A vzpomínáš si na ty trapné popisy, co se v ní děje? Srdce se mi svírá, kolena podlamují ...

AT (*s ironizovanou velkolepostí*): Impozantní vyličení behaviorálních reakcí ...

RD (*nadšeně ho doplní, kývne na Willarda a oba rázně mizí ze scény*): ... ovšem bez fenomenálního obsahu. Díky Willarde, hodně jsi nám pomohl.